

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka, ve věci

žalobkyně: **UNIWORKS CB s.r.o.**, IČO: 25190687,
sídlem Žižkova tř. 1839/24, 370 01 České Budějovice
zastoupena advokátem JUDr. Ivo Panákem
sídlem Kounicova 284/39, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, IČO: 75046962,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. 869/1.30/23-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 11. 2022, č. j. 24978/5.30/21-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustila tím, že v rozporu s kogentním ustanovením § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, umožnila osobě ukrajinské státní příslušnosti O. Ch. narozené dne 8. 5. 1977, výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 téhož zákona, která pro ni vykonávala v období od 1. 6. 2020 do 12. 11. 2020 závislou práci na pracovišti Krumlovská 797, 383 01 v Prachaticích, bez povolení k zaměstnání nebo zaměstnanecké karty. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně následně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

3. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterou se domáhá jeho zrušení.
4. Žalobkyně v podané žalobě rekapituluje situaci ohledně pracovního poměru cizinky O. Ch. (žalobkyni opakovaně nesprávně označována za O. Ch. – pozn. krajského soudu). Následně žalobkyně uvádí, že podstatou právního hodnocení je otázka, zda došlo k porušení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců dle usnesení vlády ze dne 18. 3. 2020, č. 248, ze dne 19. 3. 2020, č. 267, ze dne 30. března 2020, č. 334, kterými byla přijata krizová opatření vlády ČR, a ze dne 24. srpna 2020, č. 875, o přijetí opatření v souvislosti s epidemiologickou situací ve světě, a to v návaznosti na ustanovení zákona o zaměstnanosti, zejména jeho § 100 odst. 1 písm. b).
5. Dle žalobkyně se uvedenými usneseními vláda ČR snažila usnadnit a zjednodušit situaci na trhu práce ve vztahu k cizincům, kteří v zemi pracovali na základě platného povolení k výkonu zaměstnání. Následně žalobkyně připojila shrnutí mimořádných opatření souvisejících se zaměstnáváním cizinců. Současně dle žalobkyně došlo usnesením vlády ze dne 18. 3. 2020, č. 248, k pozastavení platnosti § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Právní výklad daného usnesení vlády provedený žalovaným na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí je dle žalobkyně nesprávný a nereflexuje stav v době jeho vydání.
6. Správními orgány bylo dovozeno závažné porušení právních předpisů o nelegálním zaměstnání, za které je nutné žalobkyni postihnout. Dle žalobkyně šlo naopak o humanitární jednání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabývá skutkovou podstatou přestupku, avšak dle žalobkyně ji posuzuje nesprávně, neboť nehodnotí případ v rámci kontextu doby, výjimečného stavu, neustálých změn vyvolaných aktuálními nařízeními vlády ČR a potřebou zaměstnavatele zaměstnat osoby s platným povolením k zaměstnání, jakož i potřebou udržet jejich pracovní místa, a tím i odvody

povinných plateb do státního rozpočtu. To navíc za situace, kdy mnoho podnikatelů ukončilo svou činnost a stát byl nucen vyplácet obrovské částky na udržení chodu ekonomiky. Žalobkyně se o své zaměstnance postarala a paradoxně se tento její přístup nakonec obrací proti ní samotné. Tento důsledek je dle žalobkyně v rozporu s tím, proč stát umožňuje výkon práce cizincům zejména tam, kde čeští občané práce vykonávat nechtějí. Žalobkyně odmítá závěr správních orgánů o tom, že by docházelo k umožnění nelegálního zaměstnávání tak, že by případ O. Ch. měl dopady na daňový a důchodový systém, systém zdravotního pojištění apod., jak správní orgány uvádějí. Současně nebyly ohroženy informace státu o zaměstnanosti, popř. jiné. Dle žalobkyně měla O. Ch. toliko přetržku v zaměstnání u zaměstnavatele 8 dní, a to z toho důvodu, že ke dni 22. 5. 2020 byl pracovní poměr ukončen, neboť jmenovaná neměla zprávy o své rodině na Ukrajině, a proto požádala o ukončení pracovního poměru, aby mohla rodinu navštívit. Žalobkyně jí chtěla z humanitárních důvodů vyjít vstříc, a proto jejímu požadavku vyhověla. Avšak než O. Ch. opustila ubytování zajištěné žalobkyní a Českou republiku jako takovou, podařilo se jí rodinu na Ukrajině kontaktovat a zjistit stav, který jí umožňoval zůstat v ČR za splnění původního účelu, pro který jí bylo povolení k zaměstnání vydáno, tj. výkon práce v ČR, prodloužený se souhlasem žalobkyně i jejím vlastním do 30. 9. 2020. Nová pracovní smlouva tak byla uzavřena ode dne 1. 6. 2020, přičemž následně byla doba výkonu práce dodatky v souladu s nařízeními vlády ČR upravována, pracovní poměr byl ukončen ke dni 12. 11. 2020.

7. O. Ch. tak dle žalobkyně nikde nelegální práci nevykonávala a od nikoho neměla žádný nezdaněný příjem. Snažila se pouze zjistit informace o své rodině. Poté, co se jí to podařilo, měla zájem vrátit se do zaměstnání. Žalobkyně řádně ukončení pracovní smlouvy nahlásila. O. Ch. následně v souladu s tehdy platnou legislativou opětovně přijala do zaměstnání, neboť zde v důsledku nemoci, péče o příbuzné a lockdownů byly tisíce míst neobsazených. Žalobkyně se i v této chaotické době snažila prostřednictvím zajištění výkonu práce svých zaměstnanců odvádět povinné dávky a odvody, z nichž měl stát příjem. Dle žalobkyně je bez významu poznámka žalovaného o tom, že zaměstnavateli, který povinnosti nevykonává, se dostává neoprávněných výhod, neboť O. Ch. byla v pracovním poměru po celou dobu shora uvedenou, takže zaměstnavatel žádné výhody oproti jinému zaměstnavateli neměl. Úřad práce měl po celou dobu aktuální informace o výkonu zaměstnání, takže nemohlo dojít k narušení zaměstnanecké politiky a přehledu o pracovních místech obsazovaných cizinci. Dle žalobkyně z jejího jednání nevyplývá žádná společenská nebezpečnost a předmětným jednáním nebyl dotčen žádný chráněný zájem státu, naopak stát z daného jednání měl materiální přínos. Nedošlo proto k porušení § 5 písm. b) bodu 2 zákona o zaměstnanosti.
8. Žalobkyně rovněž uvedla, že skutkový stav, na jehož základě bylo napadené rozhodnutí vydáno, vyžaduje zásadní doplnění.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí, přičemž většinu žalobních námitek označil za opakování odvolacích námitek uplatněných v přestupkovém řízení. Žalovaný proto primárně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového. Dle žalovaného zákonodárce v přílehlající právní úpravě sledoval zajištění kontinuity platnosti povolení

k zaměstnání, resp. obecně pobytových oprávnění cizinců v ČR. Dotčená fyzická osoba po dobu více než jednoho kalendářního týdne přerušila, resp. ukončila pracovní poměr a opustila Českou republiku. Teprve po návratu následně žalobkyně s danou osobou uzavřely nový pracovní poměr. Je proto plně odůvodněný závěr o přestupkovém jednání žalobkyně, neboť v nyní posuzované věci je patrná významná přetržka v kontinuitě pracovněprávních vztahů mezi žalobkyní a jmenovanou osobou. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

10. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně poukázala na to, že není pravdou, že by O. Ch. opustila území České republiky, jak žalovaný uvedl. Dle žalobkyně není zřejmé, jak žalovaný k tomuto závěru dospěl a jde dle ní o pouhou fabulaci.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
12. O věci rozhodl v rámci nařízeného ústního jednání konaného dne 27. 11. 2023, během kterého obě strany sporu setrvaly na svých závěrech prezentovaných v průběhu soudního řízení. Právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že důsledky napadeného rozhodnutí pro žalobkyni znamenají nepřiměřený likvidační postih. Žalovaný naproti tomu vyzdvihl délku nelegálního zaměstnávání O. Ch., která čítala 5 měsíců. Dále uvedl, že jmenovaná byla od 1. 6. 2020 zaměstnána na jiné pracovní pozici, než tomu bylo v předchozím ukončeném pracovním poměru, k čemuž bylo rovněž vyžadováno nové povolení k zaměstnání.
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
15. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
16. Podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti platnost povolení k zaměstnání zaniká, skončením zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno.
17. Podle bodu I.3 usnesení vlády ze dne 15. 3. 2020, č. 214, o krizovém opatření, se platnost povolení k zaměstnání a povolení a víz k pobytu vydaných do dne vyhlášení tohoto opatření osobám v pracovněprávním vztahu k zaměstnavatelům, kteří poskytují služby na základě dohody dle § 308 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v platném znění,

nebo na základě jiné smlouvy, prodlužuje na dobu do 60 dnů po skončení nouzového stavu, za předpokladu, že jsou ke dni vyhlášení tohoto opatření platné.

18. Usnesením vlády ČR ze dne 18. 3. 2020, č. 248, byl s účinností ode dne 19. 3. 2020 od 00:00 hodin změněn bod I/3 usnesení vlády ze dne 15. 3. 2020, č. 214, který nově zní: *„se platnost povolení k zaměstnání podle zákona [o zaměstnanosti] a krátkodobého schengenského víza za účelem zaměstnání, které byly vydány přede dnem vyhlášení tohoto opatření a jejichž platnost uplyne maximálně 60 dnů ode dne skončení nouzového stavu, prodlužuje tak, že skončí uplynutím doby 60 dnů ode dne skončení nouzového stavu; toto opatření platí za podmínky, že zaměstnavatel s cizincem sjedná prodloužení základního pracovněprávního vztahu, na jehož základě bylo příslušné oprávnění vydáno, a to tak, aby tento základní pracovněprávní vztah trval po dobu platnosti oprávnění prodlouženého tímto opatřením“.*
19. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 tohoto zákona.
20. Krajský soud úvodem konstatuje, že v době od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020, platil na území ČR nouzový stav (viz usnesení vlády ČR ze dne 12. 3. 2020, č. 194). Z předloženého správního spisu se podává, že žalobkyně uzavřela dne 3. 2. 2020 s O. Ch. pracovní smlouvu, podle které měla jmenovaná u žalobkyně vykonávat práci na pozici montážní dělnice ostatních výrobků u spol. InTiCa Systems s.r.o. s místem výkonu práce Sádlov č.p. 1300, Blatná. Den nástupu do zaměstnání byl ujednáán na den 4. 2. 2020, přičemž smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 29. 4. 2020. Dodatkem ze dne 1. 4. 2020 byla uvedená pracovní smlouva následně prodloužena do dne 30. 9. 2020. Pracovní poměr byl ukončen dohodou ze dne 4. 5. 2020, přičemž byl rozvázán ke dni 22. 5. 2020. Následně byla mezi smluvními stranami uzavřena dne 29. 5. 2020 nová pracovní smlouva, podle které byl nástup sjednán na pozici montážní dělnice ostatních výrobků. Zaměstnankyně byla pokynem žalobkyně ze dne 29. 5. 2020 přidělena ke spol. InTiCa Systems s.r.o. s místem výkonu práce Krumlovská 979, Prachatice, s nástupem ode dne 1. 6. 2020, přičemž smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 15. 7. 2020 (a pracovní poměr byl následně dále prodlužován formou dodatků k pracovní smlouvě).
21. Z uvedeného má krajský soud za spolehlivě zjištěné, že O. Ch. nastoupila do zaměstnání k žalobkyni ode dne 4. 2. 2020, přičemž pracovní poměr byl ke dni 22. 5. 2020 rozvázán. Nový pracovní poměr byl následně sjednán ode dne 1. 6. 2020. Krajský soud v návaznosti na repliku žalobkyně připouští, že ve vyjádření k žalobě žalovaný hovoří (na rozdíl od žalobkyně) o tom, že O. Ch. po rozvázání pracovního poměru opustila Českou republiku, aniž by zmínil, z čeho tak dovozuje. V napadeném rozhodnutí se žádná zmínka o tom, že by jmenovaná opustila Českou republiku, nevyskytuje. Vzhledem k tomu a především proto, že tato skutečnost není pro posouzení věci jakkoli podstatná, nezabýval se krajský soud dále tímto rozporem ve vyjádření účastníků řízení.
22. Žalobkyně předně namítala nesprávný výklad usnesení vlády ČR ze dne 18. 3. 2020, č. 248. Žalovaný na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí při výkladu bodu I. 3 usnesení vlády ze dne 15. 3. 2020, č. 214, ve znění pozměněném zmiňovaným usnesením vlády ze dne 18. 3. 2020, č. 248, vyzdvihl podmínku, dle které se platnost povolení k zaměstnání prodlužuje pouze tehdy, pokud zaměstnavatel s cizincem sjedná prodloužení základního pracovněprávního vztahu, na jehož základě bylo příslušné

- oprávnění vydáno, a to tak, aby tento základní pracovněprávní vztah trval po dobu platnosti oprávnění prodlouženého tímto opatřením. Jelikož pracovní poměr dotčené osoby zanikl, resp. nastala v něm několikadenní přetržka, není dle závěrů žalovaného splněna uvedená podmínka. Nelze proto ani souhlasit s tvrzením žalobkyně, dle níž byla O. Ch. v pracovním poměru po celou předmětnou dobu. Povolení k zaměstnání opravňovala O. Ch. k výkonu práce pro žalobkyni po dobu trvání pracovněprávního vztahu, který však byl dne 22. 5. 2020 ukončen, čímž dle žalovaného v souladu s § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti (který se však dle žalobkyně nemohl uplatnit) zanikla platnost povolení k zaměstnání. Na základě toho žalovaný aproboval závěry správního orgánu prvního stupně stran toho, že žalobkyně se následně dopustila přestupku umožnění výkonu nelegální práce tím, že umožnila jmenované osobě v době od 1. 6. 2020 do 12. 11. 2020 závislou práci bez povolení k zaměstnání.
23. Uvedená námitka žalobkyně není důvodná. Zmíněná usnesení vlády ze dne 15. 3. 2020, č. 214, a ze dne 18. 3. 2020, č. 248, dle svého textu vedla k prodloužení platnosti povolení k zaměstnání, pokud bylo sjednáno prodloužení pracovního poměru, na jehož základě bylo povolení vydáno, a to **za podmínky, že pracovněprávní vztah trval po dobu platnosti oprávnění prodlouženého danými usneseními** (důraz doplněn krajským soudem). Z ničeho neplyne, že by předmětná usnesení vlády měla vyloučit aplikovatelnost § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, dle něhož platnost povolení k zaměstnání zaniká skončením zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno. V případě skončení pracovního poměru před uplynutím doby 60 dnů ode dne skončení nouzového stavu, nemohla být splněna podmínka, že pracovněprávní vztah trval po dobu platnosti oprávnění prodlouženého tímto opatřením. Je proto zjevné, že v nyní projednávaném případě se žalobkyně dopustila vytykaného přestupkového jednání, neboť povolení k zaměstnání (STA-18/2020) v důsledku skončení zaměstnání ke dni 22. 5. 2020 v souladu s § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti zaniklo. Následné umožnění závislé práce O. Ch. v období od 1. 6. 2020 do 12. 11. 2020 tedy naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
24. K uvedenému krajský soud doplňuje, že vzhledem ke sjednání nového pracovněprávního vztahu se zaměstnankyní O. Ch. bylo vyžadováno nové povolení k zaměstnání jmenované. I pokud by však s uvedenou zaměstnankyní pracovní poměr ukončen nebyl, bylo by její povinností požádat místně příslušnou krajskou pobočku úřadu práce o vydání nového povolení k zaměstnání z důvodu změny podmínek původního povolení, neboť došlo ke změně místa výkonu práce, když O. Ch. byla z Blatné přidělena do Prachatic (nešlo o vyslání na pracovní cestu ve smyslu § 83 zákona o zaměstnanosti).
25. Na závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku týkajícího se umožnění výkonu nelegální práce ničeho nemění ani odkaz žalobkyně na to, že výkon závislé práce měl být jmenované umožněn z humanitárních důvodů, že dotčená zaměstnankyně neměla žádný nezdaněný příjem, že se žalobkyně o své zaměstnance postarala, jakož i na to, že prostřednictvím zaměstnání dané osoby odváděla do státního rozpočtu povinné dávky a odvody. Byť krajský soud hodnotí zmiňované skutečnosti jako chvályhodné, nemají žádný vliv na posouzení naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Krajský soud v návaznosti na vznesenou argumentaci žalobkyně připouští, že v době nouzového stavu bylo přijímáno větší množství právní regulace, které přinášelo mnoho náhlých

změn. Tato skutečnost však žalobkyni nezabavuje přestupkové odpovědnosti za shora popsané protiprávní jednání, a to obzvláště za situace, kdy předmětem podnikání žalobkyně je zprostředkování zaměstnání a z její strany se tak znalost povinností souvisejících se zaměstnáváním cizinců předpokládá. Závěr o absenci odpovědnosti za porušení právních předpisů v době nouzového stavu by *ad absurdum* mohl vést k faktické beztrestnosti adresátů veřejnosprávního působení v dané době. Předmětné námitky žalobkyně proto nejsou důvodné.

26. Závěrem žalobkyně namítala, že v posuzovaném případě absentovala společenská nebezpečnost a předmětným jednáním žalobkyně nebyl dotčen žádný chráněný zájem státu. Ani tato námitka není důvodná. Byť dle současné právní úpravy je definičním znakem přestupku společenská škodlivost protiprávního jednání (srov. § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů), není žádných pochyb, že žalobkyně naplnila i tuto tzv. materiální stránku přestupku.
27. K tomu krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č.j. 3 As 92/2014-32: *"(f)ormální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek."*
28. Chráněný zájem společnosti v případě nyní řešeného přestupku spočívá v ochraně rovnováhy pracovního trhu v České republice. Nejvyšší správní soud k charakteru tohoto zájmu v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2020, č.j. 2 Ads 83/2019-26, blíže uvedl: *„[Zákon o zaměstnanosti](#) má v těch částech, v nichž upravuje zaměstnávání cizinců, za účel stabilizovat rovnováhu na trhu práce v České republice na pokud možno co nejvyšší úrovni vyplácených odměn za práci a v určité míře izolovat český trh práce od pracovního trhu globálního [viz [§ 92 odst. 1 písm. b\)](#) zákona o zaměstnanosti, podle něhož krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za splnění nutné podmínky, že volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak]. Účelem zákona je zejména uspokojit potřeby zaměstnání občanů Evropské unie, v praxi zejména občanů ČR žijících na našem území. Zaměstnávání cizinců má sloužit k "dokrytí" potřeb pracovních sil tam, kde to zájem českého hospodářství jako celku (ne nezbytně však zájem jednotlivých zaměstnavatelů) vyžaduje. Proto je zaměstnávání cizinců podrobena přísné regulaci jak z hledisek strukturálních, tak z hledisek prostorových-smyslem a účelem regulace je vpustit na český pracovní trh jen takové profese, na taková místa, v takových počtech a v takovém čase, v nichž to pomůže celkovému ekonomickému výkonu země a zároveň to nepovede ke snížení dostupnosti zaměstnání pro občany EU a úrovně pracovních odměn, jichž v ČR dosahují.“*
29. Z uvedeného vyplývá, že se nejedná o zájem marginální, jak se snaží naznačit žalobkyně. V jejím případě nešlo o protiprávní jednání v délce několika dnů, nýbrž o více než pětiměsíční nelegální zaměstnávání cizinky. Krajský soud tedy má za prokázané, že v nyní projednávané věci žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, že by jednáním žalobkyně byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.

30. Lze doplnit, že otázkou naplnění znaku společenské škodlivosti se zevrubně zabývaly i správní orgány (viz s. 5 prvostupňového a s. 5 napadeného rozhodnutí), které podrobně popsaly vliv přestupkového jednání žalobkyně na přehled o pracovních místech obsazených cizinci a zkreslení obrazu situace na trhu práce. Žalobkyně nepřipojila žádnou zásadní polemiku se závěry správních orgánů v této otázce. Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě nenastala žádná okolnost, která by snižovala společenskou škodlivost přestupku na požadovanou podprahovou úroveň.
31. Jde-li o stručnou paušální námitku žalobkyně, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, nelze dané sdělení žalobkyně považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak byl blíže konkretizován např. v usneseních rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, či ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72. Přestože žalobkyně odkazuje na § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z obsahu dané námítky nejsou seznatelné skutkové děje a konkrétní okolnosti případu, které by byly individuálně odlišitelné od jiných případů, jakož ani bližší právní důvody nezákonnosti. Z námítky žalobkyně není zřejmé, jaké okolnosti by měly dle ní být ve zjištěném skutkovém stavu doplněny. Pokud by krajský soud na základě takto obecné argumentace dotvářel argumenty žalobkyně dohledáváním potenciálních nezákonností v celém spisovém materiálu, vykračoval by tím již značně z mezí, ve kterých se musí při respektování zásady dispozitivnosti pohybovat a porušoval by tím zásadu rovného postavení účastníků řízení, jak plyne z § 36 odst. 1 věty první s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

32. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 27. listopadu 2023

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu